

H. C. Andersen - Eventyr 083: Tårnvægteren Ole. (1859) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 083: Tårnvægteren Ole (1859) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
"I verden går det op og ned og ned og op! nu kan jeg ikke komme højere!" sagde tårnvægteren Ole. "Op og ned og ned og op må de Fleste prøve; i Grunden blive vi Alle tilsidst tårnvægtere; se livet og Tingene ovenfra!" Således talte Ole på tårnet, min ven, den gamle vægter, en morsom, snaksom Fyr, der syntes at sige Alt og dog gemte så Meget i Alvor på Hjertebunden; ja, han var kommen af Godtfolk, der vare dem, som sagde, at han var en Congerentsråds Søn, eller kunne have været det! studeret havde han, været Hjelpelærer, Hjelpedegn, men hvad kunne det hjælpe! da boede han hos Degnen, skulle have Alting frit i Huset; da var han ung og fin endnu, som man siger: han ville have sine Støvler børstede med Blanksværte, men Degnen ville kun give Fedtsværte, og derover kom de i Uenighed; den Ene talte om gerrighed, den Anden talte om Forfængelighed, Sværten blev fjendskabets sorte Grund, og så skiltes de ad; men hvad han forlangte af Degnen, forlangte han også af verden: Blanksværte, og han fik altid kun Fedtsværte; - så gik han væk fra alle mennesker og blev Eremit, men Eremitage med Levebrød midt i en stor Stad findes kun på Kirketårnet, der steg han op og røg sin Pibe på sin ensomme Gang; han så ned, og han så op, tænkte derved og fortalte, på sin Måde, om, hvad han så og ikke så, hvad han læste i Bøger, og på dem man	"I verden går det op og ned og ned og op! Nu kan jeg ikke komme højere!" sagde tårnvægteren Ole. "Op og ned og ned og op, det må de fleste prøve; i grunden bliver vi alle til sidst tårnvægtere – og ser livet og tingene ovenfra!" Sådan talte Ole på tårnet, min ven, den gamle vægter, en morsom og snaksom fyr, der syntes at sige alt og dog gemte så meget i alvor på hjertebunden; ja, han var født af godtfolk, og der var dem, som sagde, at han var en fin Konferensråds søn, eller kunne have været det! Studeret havde han, været hjælper, hjælpedegn, men hvad kunne det hjælpe! Dengang boede han hos degnen, og skulle således have alting frit i huset. Da var han endnu ung og fin, som man siger: han ville have sine støvler børstede blanke med skosværte, men degnen ville kun give grov læderfedt - og derover kom de i uenighed. Den ene talte om nærighed, den anden talte om forfængelighed; støvlesværten blev fjendskabets sorte baggrund, og så skiltes de ad. Men hvad Ole forlangte af degnen, forlangte han også af verden: skosværte. Og han fik altid kun læderfedt. Og så gik han væk fra alle mennesker og blev eneboer, eremit, men "Eremit med fast stilling" midt i en stor by kan man kun være som tårnvægter i kirketårnet; der steg han op og røg sin pibe på sin ensomme gang; han holdt øje med byen: han så ned, og han så op, tænkte derved og fortalte, på sin

omgås skal man kendes. Han holdt ikke af engelske Gouvernante-Romaner, sagde han, heller ikke af de franske, der vare bryggede på Trækvind og Rosinstilke, nej, Levnetsbeskrivelser ville han have, Bøger om Naturens Undere. Jeg besøgte ham idetmindste engang om året, sædvanlig strax efter Nytår, han havde altid da et og Andet, der knyttede sig til hans Tanker ved årets Omskiftelse.

Jeg skal fortælle to Besøg, og give hans egne Ord, om jeg kan det.

-
-
-

Første Besøg.

Mellem de Bøger, jeg sidst havde lånt Ole, var en Bog om Rullestenene, den, der især havde fornøjet og opfyldt ham.

"Ja, de ere rigtige Jubeloldinge, disse Rullestenene!" sagde han, "og dem går man tankeløs forbi! det har jeg selv gjort på Marken og ved Stranden, hvor de ligge i Mængde. Der træder man på Brostenene, disse Stumper af de allerældste Oldtids-levninger! det har jeg selv gjort. Nu har hver Brosten min Højagtelse! Tak for den Bog, den har fyldt mig, skudt gamle Tanker og Vaner tilside, gjort mig forhippet på at læse noget Mere af den Slags. Jordens Roman er dog den mærkeligste af alle Romaner! Skade, at man ikke kan læse de første Dele, da de ere affattede i et Tungemål, vi ikke have lært; man må læse i Jordlagene, i Kieselstenene, i alle Jordperioderne, og så træde de handlende Personer først op i sjette Del, Hr. Adam og Fru Eva, det er lidt sent for mange Læsere, de ville have dem strax, det er mig det samme. Det er en Roman, højst eventyrlig, og vi ere Allesammen med i den. Vi krible og krable og blive på det samme Sted, men Kuglen drejer sig, uden at spille verdens-Havet over os; Skorpen, vi gå på, holder sammen, vi falde ikke igennem; og så er det en Historie i Millioner år, med bestandig Fremgang. Tak for den Bog om Rullestenene! de ere Karle, de kunne fortælle Noget, når de kunne det! Er det ikke fornøjeligt sådan engang imellem at blive til Nix, når man sidder så højt som jeg, og da at huskes på, at vi Alle, selv med Blanksværte, kun ere Minut-Myrer på Jordtuen,

måde, om, hvad han så og ikke så, og om hvad han læste i bøger - og på dem man omgås skal man kendes. Han holdt ikke af de populære engelske "gouvernante-romaner", sagde han, heller ikke af de franske, der var brygget på trækvind og rosin-stilke, nej,

levnedsbeskrivelser ville han have, og bøger om naturens undere. Jeg besøgte ham mindst en gang om året, sædvanligvis lige efter Nytår, han havde da altid et og andet, der knyttede sig til hans tanker ved årets omskiftelse. Jeg skal fortælle om to besøg, og give hans egne ord, om jeg kan det.

-

Første Besøg.

Mellem de bøger, jeg sidst havde lånt Ole, var en bog om rullestenene den bog, der især havde fornøjet og opfyldt ham. "Ja, de er rigtige jubeloldinge, disse rullesten!" sagde han, " – og dem går bare man tankeløs forbi! Det har jeg selv gjort på marken og ved stranden, hvor de ligger i mængder. Her i byen træder man bare på brostenene, disse stumper af de allerældste oldtids-levninger! Det har jeg selv gjort, men nu har hver eneste brosten min højagtelse! Tak for den bog, den har opfyldt mig, skudt gamle tanker og vaner tilside, gjort mig forhippet på at læse noget mere af den slags. Jordens roman er dog den mærkeligste af alle romaner! Skade, at man ikke kan læse de første dele, da de jo er affattede på et sprog, vi ikke har lært; man må læse dem i jordlagene, i kieselstenene, i alle jordperioderne, og så først i sjette del optræder de handlende personer, Hr. Adam og Fru Eva. Det er lidt sent for mange læsere, de ville have dem med straks, men det er mig det samme. Det er jo en roman, højst eventyrlig, og vi er allesammen med i den. Vi kribler og krabler og bliver dog på det samme sted, men jordkuglen drejer sig, uden at spille verdenshavet hen over os. Og jordskorpen vi går på, holder sammen på det hele, vi falder ikke igennem; og så er det en historie i millioner år, med bestandig fremgang. Tak for den bog om rullestenene! De er nogle rigtige karle, og de kunne fortælle noget, hvis de kunne! Er det ikke fornøjeligt sådan engang imellem at føle sig som nul og nix, når man sidder så højt som jeg, og da at blive husket på,

om vi endogså ere Myrer med Ordensbånd, Myrer med Gang og Sæde. Man bliver så flau ung ved Siden af disse million-års gamle ærværdige Rullestene. Jeg læste i Bogen Nytårsaften og var så henne i den, at jeg gemte min sædvanlige Fornøjelse Nytårsnat, at se på "den ville Hær til Amager!" ja, den kender De nok ikke!

-

Hexenes Fart på Kостейskaf er bekendt nok, den er St. Hans Nat og til Bloksbjerg, men vi have også den ville Hær, den er Indenlandsk og nutids, den går ad Amager til Nytårsnat. Alle de dårlige Poeter, Poetinder, Spillemænd, Bladskrivere og kunstneriske Offentligheder, de, som ikke due, ride Nytårsnat gennem Luften ud til Amager; de sidde skrævs over deres Pensel eller Pennefjeder, Stålpén kan ikke bære, den er for stiv. Jeg ser det, som sagt, hver Nytårsnat; de Fleste af dem kunne jeg nævne ved Navn, men det er ikke værd at lægge sig ud med dem; de holde ikke af at Folk skal vide om deres Amagerfart på Pennefjer. Jeg har et Slags Søskendebarn, som er Fiskerkone og leverer Skeldsord til tre agtede Blade, siger hun, selv har hun været derude som indbuden gest, hun blev båret derud, hun holder ikke selv Pennefjer og kan ikke ride. Hun har fortalt det. Det Halve er Løgn, hvad hun siger, men det Halve er allerede nok. Da hun var derude, begyndte de med Sang, hver af gesterne havde skrevet sin Vise og hver sang sin, for den var den bedste; det var lige et, det var samme "Melodonte". Så opmarscherede i små Kammeratskaber de, som kun virke med Snakketøjet, der var nu Sangklokkerne, der synge på Omgang, så kom de små Trommeslagere, som tromme ud i Familier. - Bekendtskab blev der gjort med dem, der skrive uden at lægge Navn til, det vil her sige, hvor Fedtsvæerte går for Blanksvæerte; der var Bødlen og hans Dreng, og Drengen var den Skrappeste, ellers blev han ikke lagt Mærke til; der var den gode Skraldemand, der vender Bøtten og kalder den "god, meget god, udmærket god!" - Midt under al den Fornøjelse, som det måtte være, skød frem fra Kulen en Stilk, et Træ, en uhyre Blomst, en stor Paddehat, et helt Tag, det var den ærede Forsamlings

at vi alle, selv med skosvæerte, kun er minut-myrrer her på jord-tuen, selvom vi også har myrrer med ordensbånd og myrrer af højeste rang. Man bliver så ung og genert ved siden af disse million-års gamle ærværdige rullesten. Jeg læste bogen Nytårsaften og var så opslugt i den, at jeg gemte min sædvanlige fornøjelse nytårsnat, nemlig at se på "den vilde hær til Amager!" Ja, den skik kender De nok ikke!

Heksenes fart på kостейskaf er bekendt nok, den sker Sankt Hans Nat og går til Bloksbjerg, men vi har også en vild hær, den er indenlandsk og nutids, den går ad Amager til - Nytårsnat: alle de dårlige poeter, poetinder, spillemænd, bladskrivere og kunstneriske offentligheder - de, som ikke duer - rider nytårsnat gennem luften ud til Amager; de sidder overskrævs på deres gode gamle pennefjer, en pen af stål kan ikke bære, den er for stiv. Jeg ser det, som sagt, hver nytårsnat; de fleste af deltagerne kunne jeg nævne ved navn, men det er ikke værd at lægge sig ud med dem; de holder ikke af at folk skal vide om deres Amager-ridetur. Jeg har et slags søskendebarn, som er fiskerkone og leverer skældsord til tre ansete blade, siger hun, selv har hun været derude som indbudt gæst, hun blev båret derud, hun bruger nemlig ikke selv pennefjer og kan ikke ride! Hun har fortalt det. Det halve af hvad hun siger er løgn, men det halve er allerede mere end nok. Da hun var derude, begyndte de med sang, hver af gæsterne havde skrevet sin vise og hver sang sin egen, for den var den bedste; det var ret ligegyldigt, det var samme "melodonte", som man siger. Så opmarcherede i små grupper de, som fortæller, altså kun bruger snakketøjet, der var først Snakkehovederne, der synger på omgang, og så kom de små Trommeslagere, som trommer ud i samlet flok. - Bekendtskab blev der også gjort med dem, der skriver uden at lægge navn til, det vil her sige, hvor læderfedt går for skosvæerte. Der var bødlen og hans dreng, og drengen var den skrappeste, ellers blev han ikke lagt mærke til. Der var den gode skraldemand, der vender skraldebøtten og kalder den "god", "meget god", "udmærket god!" - Midt under al denne blandede fornøjelse, som dette nu måtte være, skød følgende frem fra ligdyngen: en stilk, et

Slaraffenstang, der bar Alt, hvad de i det gamle år havde givet verden; ud fra den foer Gnister, som Ildsluer, det var alle de lånte Tanker og Ider, de havde brugt, som nu løste sig og foer hen, som et helt Fyrværkeri. Der blev leget "Tampen brænder", og de små Poeter legede "Hjertet brænder!"; de Vittige sagde Brandere, ringere tåltes ikke.

-
-

Vittighederne rungede, som slog man tomme Potter på Døre, eller Potter med Tørveaske. Det var højst fornøjeligt! sagde Søskendebarn; egentligt sagde hun en hel Del endnu, som var meget malitøsk, men morsomt! jeg siger det ikke, man skal være gode mennesker og ikke Raisonneurer. De indser imidlertid, at når man, som jeg, således ved Besked om Festen derude, er det så rimeligt, at jeg hver Nytårsnat passer på for at se den ville Hær flyve afsted; savner jeg et år Enkelte, så er der kommet nye til, men i år forsømte jeg at se på gesterne, jeg rullede derfra på Rullestenene, rullede gennem Millioner år, og så Stenene ramle løse oppe i Nordlandene, så dem drive på isstykker længe før Noahs Ark blev tømret, så dem synke til Bunds og komme op igen på en Sandrevle, den, der pegede op af Vandet og sagde: "dette skal være Sjælland!" jeg så dem blive Sæde for Fuglearter vi ikke kende, Sæde for ville Høvdinger vi heller ikke kende, indtil Øxen bed Runemærke ind i et Par, som da kunne komme ind i Tidsregning, men jeg var kommen aldeles ud af den, bleven til Nix. Da faldt tre, fire dejlige Stjernes kud, de lyste op, Tankerne fik et andet Sving: - De ved da hvad et Stjernes kud er? det vide de Lærde ellers ikke! - Jeg har nu mine Tanker om dem, og jeg går ud fra det: Hvor tidt i Løndom bliver ikke udtalt Tak og Velsignelse over hver, som har udrettet noget Skønt og Godt, tidt er Takken lydløs, men den falder ikke til Jorden! jeg tænkte mig, den opfanges af Solskinnet, og Solstrålen bringer den stilleføjte lønlige Tak ned over Velgjørerens Hoved, er det et helt Folk, der gennem Tider sender sin Tak, ja, da kommer Takken som en Bouquet, falder som et Stjernes kud på Velgjørerens Grav. Det er mig ordenlig sådan en Fornøjelse, når jeg ser Stjernes kud, især

træ, en uhyre blomst, en stor paddehat, et helt tag, det var den ærede forsamlings

Slaraffenstang, der i toppen bar alt, hvad de i det gamle år havde givet verden. Ud fra den stang sprang gnister, som ildflammer; det var alle de lånte tanker og ideer, de havde brugt, og som nu løste sig og for afsted, som et helt fyrværkeri. Der blev leget "tampen brænder", de små poeter legede "hjertet brænder!" og de vittige sagde kvikke bemærkninger – sjovt skulle det være.

Vittighederne rungede, som om man slog tomme potter i stykker mod husdøre, eller smadrede nytårspotter fyldt med tørveaske. Det var højst fornøjeligt – sagde søskendebarnet. Egentligt sagde hun en hel del mere, som var meget ondsindet, men morsomt! Jeg siger det ikke her, man skal være gode mennesker og ikke debattører. De indser imidlertid nok, at når man, som jeg, således ved god besked om Amager-festen derude, er det så ikke rimeligt, at jeg hver Nytårsnat passer på for at se den vilde hær flyve afsted; savner jeg et år nogle enkelte, så er der altid kommet nye til, men i år forsømte jeg at se på de ridende gæster, jeg rullede jo derfra på rullestenene, rullede gennem millioner år, og så stenene ramle løse oppe i Nordlandene, så dem drive på isstykker længe før Noahs Ark blev tømret sammen, så dem synke til bunds og komme op igen på en sandrevle, den, der pegede op af vandet og sagde: "- dette skal være Sjælland!" Jeg så dem blive bolig for fuglearter vi ikke kender, og huse for vilde høvdinger vi heller ikke kender, indtil øksen bed runemærker ind i et par sten, som da kunne komme ind i vor tidsregning, men jeg var kommet helt ud af den, blevet til nul og nix. Da faldt tre, fire dejlige stjernes kud, de lyste op, tankerne fik et andet sving: – De ved da godt hvad et stjernes kud er, ikke sandt? Det ved de lærde ellers ikke! – Jeg har nu mine tanker om disse skud, og jeg går ud fra dette: Hvor tit bliver der ikke, sådan i det skjulte, udtalt tak og velsignelse over enhver, som har udrettet noget skønt og godt. Tit er takken lydløs, men den falder dog ikke til jorden! Jeg tænker mig, at den opfanges af solskinnet, og solstrålen bringer den stilleføjte, lønlige tak ned over velgjørerens hoved, og er det et helt folk, der gennem tider sender sin tak, ja,

Nytårsnat, at udfinde, hvem den Taksigelses-Bouquet nu kan gælde. Der faldt sidst et lysende Stjernes kud i Sydvest: en Velsignelses Tak for Mange, Mange! hvem kunne det gælde! det faldt betemt, tænkte jeg, på Skrenten ved Flensborg Fjord, hvor Dannebroget vaier over Schleppegrells, Læssøes og Kammeraternes Grave. Der faldt et midt i landet, det faldt ned i Sorø, en Bouquet på Holbergs Kiste, en Tak i året fra så Mange, Tak for de herlige Komedier!

-
-
-
-
-

Det er en stor Tanke, en glad Tanke at vide, at der falder et Stjernes kud på vor Grav, det gjør der nu ikke på min, ikke en Solstråle bringer mig Tak, for her er ikke Noget at takke for! jeg opnår ikke Blanksværte," sagde Ole, "min Lod i verden er at få Fedtsværte."

-

Andet Besøg.

Det var Nytårsdag jeg kom op på tårnet, Ole talte om Skålerne, der blev tømt ved Overgangen fra det gamle Dryp i det nye Dryp, som han kaldte året. Så fik jeg hans Historie om Glassene, og der var Tanke i den.

"Når Klokken Nytårsnat er slået tolv, rejse Folk sig ved Bordet med det fulde Glas og drikke det nye års Skål. Man begynder året med Glasset i Hånden, det er en god Begyndelse for Drankere! man begynder året med at gå tilsengs, det er en god Begyndelse for Dovenskaben! Sønnen skal i årets Løb nok spille en stor Rolle, Glassene med. Ved De, hvad der boer i Glassene?" spurgte han. "Ja, der boer Sundhed, Glæde og Ellevildhed! der boer Fortrød og den bittre Ulykke! Når jeg tæller op Glassene, tæller jeg naturligvis Graderne i Glasset for de forskellige mennesker.

Ser Du, det første Glas, det er nu Sundhedens Glas! i det voxer Sundhedens Urt, stik den ind i Bjælken og ved årets Ende kan Du da sidde i Sundhedens Løvhytte.

Tager Du det andet Glas -! ja, fra det flyver ud en lille Fugl, den kvidder uskyldig glad, så mennesket lytter og synger måske med: livet er smukt! vi ville ikke hænge med Hovedet! frejdig

da kommer takken som en buket, der falder som et stjernes kud på velgørerens grav. Det er mig ordenlig sådan en fornøjelse, når jeg ser stjernes kud, især nytårsnat, at finde ud af, hvem den taksigelses-buket nu kan gælde. Der faldt sidst et lysende stjernes kud i sydvest: en velsignelses tak for mange, mange! Hvem kunne det gælde? Det faldt helt bestemt, tænkte jeg, på skrænten ved Flensborg Fjord, hvor Dannebrog vajer over soldaterne Schleppegrells, Læssøes og deres kammeraters grave fra slaget ved Isted, under krigen i 1850. Der faldt et andet stjernes kud midt inde i landet, det faldt ned i Sorø: en buket på Holbergs kiste, en tak i dette år fra så mange: tak for de herlige komedier!

Det er en stor tanke, en glad tanke at vide, at der falder et stjernes kud på vor grav. Det gør der nu ikke på min, ikke en solstråle bringer mig tak, for her er ikke noget at takke for! Jeg opnår ikke skosværte," sagde Ole, "min skæbne i verden er at få læderfedt."

-

Andet Besøg.

Det var Nytårsdag jeg kom op på tårnet, Ole talte om nytårs-skålerne, der blev tømt ved overgangen fra det gamle dryp i det nye dryp, som han kaldte året. Så fik jeg hans historie om glassene, og der var en del tanker i den:

"Når klokken nytårsnat er slået tolv, rejser folk sig ved bordet med det fulde glas og drikker det nye års skål. Man begynder året med glasset i hånden, det er en god begyndelse for drankere! Man begynder året med at gå til sengs, det er en god begyndelse for dovenskaben! Sønnen skal i årets løb nok spille en stor rolle, glassene med. Ved De, hvad der bor i glassene?" spurgte han. "Ja, der bor sundhed, glæde og ellevildhed! Der bor fortrød og den bittre ulykke! Når jeg optæller glassene, tæller jeg naturligvis graderne i glasset for de forskellige mennesker.

Ser du, det første glas, det er nu sundhedens glas! i det vokser sundhedens urt, stik den ind i bjælken og ved årets ende kan du da sidde i sundhedens løvhytte.

Tager du det andet glas -! ja, fra det flyver en lille fugl ud, den kvidder uskyldig glad, så mennesket lytter og synger måske med: livet er smukt! Vi vil ikke hænge med hovedet! Frejdig

frem!

Fra det tredje Glas løfter sig en lille vinget Fyr, Englebarn kan han vel ikke kaldes, for han har Nisseblod og Nissesind, ikke til at drille, men til at gjøre Løjer! han sætter sig bag vort Øre og hvisker os et muntert Indfald! han lægger sig i vor Hjertekule og varmer der, så at man bliver overgiven, bliver det gode Hoved efter de andre Hoveders Dømmekraft!

I det fjerde Glas er hverken Urt, Fugl eller Fyr, der er Forstandens Tankestreg og over den Streg skal man aldrig gå!

Tages det femte Glas, så græder Du over Dig selv, bliver så inderlig fornøjelig rørt, eller det knalder anderledes af! fra Glasset springer med Knald Prinds Carneval, mundkåd og ellevild; han trækker Dig med, Du glemmer din Værdighed, hvis Du har nogen! Du glemmer mer, end Du skal glemme og tør glemme. Alt er Dands, Sang og Klang; Maskerne rive Dig med, Fandens døtre, i Flor og i Silke, komme med løste Hår og dejlige Lemmer, - riv Dig løs om Du kan!

Det sjette Glas! - Ja, i det sidder Satan selv, en lille velklædt, veltalende, indtagende, højest behagelig Mand, som aldeles forstår Dig, giver Dig Ret i Alt, er dit hele Jeg! Han kommer med Lygte for at følge Dig hjem til Sit. Der er en gammel Legende om Helgenen, som skulle vælge en af de syv Dødssynder og han valgte, som han syntes, den ringeste, Drukkenskab, og i den begik han alle de andre sex Synder. mennesket og Djævelen blande Blod, det er det sjette Glas, og da trives alle onde Spirer inde i os; hver af dem løfter sig med en kraft, som det bibelske Sennepskorn, voxer til Træ ud over den hele verden, og de Fleste have da kun for sig at komme i Smelteovnen og støbes om.

-

Det er Glassenes Historie!" sagde tårnvægteren Ole, "og den kan gives både med Blanksværte og med Fedtsværte! jeg giver den med begge Dele!"

Det var det andet Besøg hos Ole, vil Du høre om flere, så må Besøgene fortsættes.

frem!

Fra det *tredje* glas løfter en lille vinget *fyr* sig, englebarn kan han vel ikke kaldes, for han har nisseblod og nissesind, ikke *for* at drille, men *for* at *lave* løjer: han sætter sig bag vort øre og hvisker os et muntert indfald! Han lægger sig i vor hjertekule og varmer der, så at man bliver overgiven, bliver det gode hoved - efter de andre hoveders dømmekraft!

I det *fjerde* glas er hverken urt, fugl eller fyr, der er forstandens tankestreg og over den streg skal man aldrig gå!

Tages det *femte* glas, så græder du over dig selv, bliver så inderlig fornøjelig rørt, eller det knalder anderledes af! Fra glasset springer med knald *Prins Karneval*, mundkåd og ellevild; han trækker dig med, du glemmer din værdighed, hvis du har nogen! Du glemmer mere, end du skal glemme - og tør glemme. Alt er dans, sang og klang; maskerne river dig med, *Fandens døtre*, i *slør* og i silke, kommer med løst*hængende* hår og dejlige lemmer, – riv dig løs om du kan!

Det *sjette* glas! – Ja, i det sidder *Satan* selv, en lille velklædt, veltalende, indtagende, højest behagelig mand, som aldeles forstår dig, giver dig ret i alt, er dit hele jeg! Han kommer med lygte for at følge dig hjem til sit *sted*.

Der er en gammel legende om helgenen, som skulle vælge en af de syv *Dødssynder* og han valgte, som han syntes, den *mindste dødssynd*: drukkenskab – *men* i den begik han alle de andre seks synder! Mennesket og *Djævelen* blander blod, det er det sjette glas, og da trives alle onde spirer inde i os; hver af dem løfter sig med en kraft, som det bibelske sennepskorn, vokser til *et* træ *ud* over den hele verden, og de fleste har da kun for sig at komme i smelteovnen og støbes om.

Det er *Glassenes Historie!*”, sagde tårnvægteren Ole, “og den kan *fortælles* både med skosværte og med læderfedt! Jeg giver den med begge dele!”

Det var det andet besøg hos Ole, vil du høre om flere, så må besøgene...
...fortsættes.

Originalteksten, bragt her til dokumentation mhp. 2019-versionens ændringer, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©